

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **B. H.**, nar., státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. pobytem, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.9.2014, č. j. KRPB-224951-15/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobkyně společně s ostatními uvedla, že jsou uprchlíci ze Sýrie, kteří byli zajištěni dne 14.9.2014 na zemi ČR v průběhu cesty vlakem z Maďarska do Německa podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 Sb., (tzv. Dublinské nařízení). Žalobci byli umístěni do zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová na dobu 60-ti dní. Uprchlí ze Sýrie postupně až do Maďarska, kde byli zadrženi a měli buď požádat o azyl nebo být navraceni do Srbska. Podala proto žádost o azyl v Maďarsku přesto, že původním úmyslem bylo žádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde má příbuzné, potřebné zázemí pro život a integraci v evropské společnosti. O její žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku nebylo rozhodnuto. Rozhodla se vycestovat z území Maďarska do Německa a dne 14.9.2014 byla zadržena českou policií společně s ostatními

ve vlaku, zajištěna podle zákona o policii, umístěna do policejní cely, kde byla nucena setrvat do následujícího dne z důvodu sepsání protokolů o podání vysvětlení a provedení dalších úkonů před převezením do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Žalobkyně, původně ve společně žalobě namítala ve vztahu ke své osobě, že ji správní orgán zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, protože byla zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, kterým je Dublinské nařízení, jímž se určuje příslušnost členského státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nařízení lze aplikovat přímo a má přednost před zákony ČR. Namítá, že byla zajištěna automaticky na základě toho, že se na ni vztahuje řízení podle Dublinského nařízení. Každý cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, jehož území opustí a vstoupí na území ČR, se v ČR nachází neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nedává možnost správnímu orgánu takového cizince nezajistit, a proto je toto ustanovení v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. Za tohoto stavu měl správní orgán aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení a posoudit případ žalobkyně individuálně a pak by nemohl rozhodnout o zbavení osobní svobody na dobu 60-ti dnů. Další námitku žalobkyně spatřuje v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útoku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Samotná skutečnost, že opustila území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejím případě existuje vážné nebezpečí útoku, tj. že by se nepodrobila rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Taková interpretace vede k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří vstoupí na území ČR. Správní orgán neprovedl individuální posouzení vážného nebezpečí útoku u žalobkyně, argumentuje důvodem opuštění území Maďarska s úmyslem požádat o azyl v Německu. Nepřihlédl k rodinným vazbám, věku, způsobu, závažnosti a důvodům neoprávněného jednání, k přechozímu porušení právních předpisů, humanitární situaci, jazykovým a kulturním odlišnostem. Žalobkyně dále namítá, že zajištění v ZZC Bělá – Jezová na 60 dnů je nepřiměřené podle Dublinského nařízení ani k závažnosti jednání, neboť není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, slouží k realizaci vyhoštění zajištěných cizinců, nejsou zde podmínky vyhovující osobám prchajícím před pronásledováním nebo válkou, rodiny nemají potřebné soukromí, prožívání rodinného a soukromého života. Nemají možnost si připravovat vlastní stravu, což je pro žalobkyni z jiné části světa omezující, prostředí jí připomíná vězení, jsou střeženi a eskortováni bezpečnostní službou v prostorách s ostnatým drátem. Žalobkyně dále namítá, že zajištění nemůže obstát, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalovaná zkoumala jejich využití v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemá na území ČR adresu a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, opatření využít nelze. Žalovaná však měla zvážit využití jiných opatření, která by dostála účelu zajištění a méně zasáhla do práv žalobkyně na osobní svobodu. Jiná mírnější donucovací opatření spatřuje v možnosti umístění do Přijímacího střediska Zastávka u Brna nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Přijímací středisko plní stejný účel jako zajištění v zařízení pro zajištění. U žalobkyně nebylo prokázáno vážné nebezpečí útoku potřebné k zajištění, a proto umístění do pobytového střediska z hlediska účelu zajištění bylo postačující. Nemožnost umístit žalobkyni do těchto zařízení, protože není na území ČR žadatelkou o mezinárodní ochranu je formalistickým přístupem, který by před Evropským soudem pro lidská práva určitě neobstál. Dále by mohla pobývat v soukromém ubytování, kde by na vlastní náklady vyčkala rozhodnutí o předání podle Dublinského nařízení. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jí se týkající zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně vyslovila souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobkyni za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníci řízení doručeno dne 14.9.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem předání policie vycházela z toho, že dne 14.9.2014 byla uvedená cizinka kontrolována jako cestující v mezinárodním vlaku Metropol jedoucího na trase Budapešť – Berlín hlídkou OPA Břeclav, v železniční stanici Břeclav, šlo o skupinu sedmi cizích státních příslušníků, kteří na výzvu k předložení dokladů totožnosti předložili pouze prvotní dotazník žadatele o azyl vydaný Maďarsku republikou a vlakovou jízdenku Maďarských drah platnou na trasu Budapešť – Berlín vydanou 13.9.2014 v Budapešti. Mezi kontrolovanými osobami byla cizinka uvedená v rozhodnutí. Protože neměla žádný cestovní doklad, ani platné vízum či jiné povolení opravňující ji k pobytu na území ČR, byla téhož dne zajištěna podle zákona o policii ČR. Po prohlídce osob a zavazadel provedené na útvaru OPA Břeclav byl u jmenované nalezen průkaz totožnosti a cestovní doklad Sýrie a na základě negativní lustrace osob v evidencích PCR byla žádána lustrace osob v evidenci Maďarska a zjištěno, že je vedena jako žadatelka o azyl na území Maďarska a azylové řízení není dosud uzavřeno. Bylo provedeno daktyloskopování s pozitivním záznamem v systému EURODAC. Cizinka v protokolu o vyjádření účastníka v řízení o povinnosti opustit území uvedla své nacionále a dále, že v polovině července vycestovala se svou matkou L. N. s cílem dostat se do Německa. Cestovali přes Turecko do Řecka, odtud do Makedonie a prostřednictvím převaděčů do Srbska a odtud do Maďarska, kde je zadržela policie a kde požádala o azyl. Do tábora v Budapešti se úmyslně nedostavila, protože chtěla cestovat do Německa, v Budapešti zakoupila jízdenku do Německa a nasedla do příslušného vlaku, v němž cestovala do zadržení policií ČR. Okolnosti, které by jí bránily v návratu do Maďarska, žádné neuvedla. Ač měla cizinka cestovní pas, neměla vízum ji opravňující ke vstupu na území ČR, takže vstoupila na území ČR neoprávněně bez platného víza či jiného povolení k pobytu v ČR. První bezpečnou zemí, kde požádala o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, které je povinno ji vzít zpět na své území. Překážky předání cizinky do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemá žádné příbuzné a nemá ani v úmyslu v ČR pobývat, považovala ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Bude předána do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon v ČR, zákon o pobytu cizinců. Cizinka nebyla oprávněna vstoupit na území ČR, má být předána na území Maďarska, je tedy důvod pro její zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinky shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinka v době, kdy opouštěla Sýrii, měla cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročila vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byla zadržena a požádala o mezinárodní ochranu, nesetřvala a pokračovala v cestě do Berlína mezinárodním rychlíkem. Ve snaze o dosažení svého cíle porušovala právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděla. Není zde záruka, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastníci řízení nemá na území ČR hlášen pobyt, nemá dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemá příbuzného a známého pro ubytování či složení finanční záruky a jeví

se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť cizinka měla od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Náзор správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. S ohledem na uvedené a zjištěné skutečnosti v rozhodnutích je dostatečně odůvodněno zajištění cizinky za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu. Účastnice řízení nemůže opustit území ČR žádným směrem, protože by se dopustila porušení vnitrostátních i evropských předpisů. Nelze očekávat, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejího předání. Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Především žalobkyně nebyla na OPA Břeclav umístěna v cele, skupina se volně pohybovala po veřejných prostorech budovy i venkovních prostorách útvaru, aby nebyla v uzavřeném prostoru a po provedení veškerých úkonů byla ve večerních hodinách eskortována do zařízení pro zajištění cizinců, kam se v důsledku vzdálenosti dostavila, až po půlnoci následující den. Žalovaná odmítá tvrzení, že žalobkyně byla zajištěna automaticky pouze z důvodu předání podle Nařízení č. 604/2013 a odkázala na ust. § 129 zákona o pobytu cizinců obsahující dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. V čl. 28 Nařízení jsou uvedeny podmínky omezení, kterými se musí správní orgán řídit a teprve v případě, pokud je norma vnitrostátní a komunitární na tentýž stav různá, pak se aplikuje norma komunitární. K zajištění cizinky podle § 129 zákona o pobytu cizinců může dojít až za současného splnění všech podmínek, tj. neoprávněný vstup a pobyt na území ČR, možnost cizince předat podle Nařízení do státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, existence vážného nebezpečí útěku, neúčinné a neuplatnitelné zvláštní opatření za účelem vycestování, přiměřenost zajištění vzhledem k okolnostem případu a důvodná délka zajištění stanovená výrokem rozhodnutí. Pokud jsou naplněny tyto podmínky, není jiná možnost než cizince zajistit a umístit do zařízení, pokud není splněna byť jen jediná z nich, není možno cizince zajistit, tudíž tvrzení, že lze zajistit cizince automaticky je liché. Pokud se týká prokázání existence vážného nebezpečí útěku, správní orgán vycházel z názoru, že žalobkyně si v zemi svého původu v Sýrii stanovila za cíl své cesty Německo, nikoliv jiné státy, které by jí umožnily podat žádost o azyl a jimiž při cestě projížděla. Primárním důvodem překročení hranice EU nebylo hledání ochrany. Zásadu nenavrácení uplatňují všechny země, kterými žalobkyně projížděla, počínaje Tureckem a konče Srbskem. Žalobkyně se však chtěla dostat do jediné konkrétní země bez ohledu na to, že opakovaně a systematicky bude porušovat právní předpisy těchto zemí i evropské, kterými bude projíždět. Poté, co byla zadržena v Maďarsku, účelově požádala o mezinárodní ochranu, čímž zneužila azylové právo na straně jedné, ale získala v této zemi právo volného pohybu, kterého využila tak, že po poskytnutí bezplatné jízdenky k cestě do azylového zařízení se do zařízení nedostavila, ale ihned cestovala z Budapešti do Německa. Uvedené jasně prokazuje, že existuje hrozba vážného nebezpečí útěku, neboť cizinka cestovala již ze své země dostat se do Německa. Nelze předpokládat, že bude nyní dobrovolně setrvávat na území ČR a očekávat vrácení do Maďarska, které úmyslně po podání žádosti opustila. K nepřiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že délka pobytu je vymezena lhůtami uvedenými v čl. 28 Nařízení, není tedy závislá na závažnosti jednání, kterého se cizinka dopustila. Pokud je osoba zajištěna podle čl. 28 Nařízení, její přemístění se uskuteční, jakmile je to z praktického hlediska možné, do 6 týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Lhůta pro zajištění může být dosažena součtem lhůt uvedených v čl. 28 v trvání 86 dnů, nedojde-li k odkladnému účinku odvolání. Správní orgán na základě zkušeností z předchozích případů odhaduje, jak dlouho může doba zajištění trvat, přičemž vychází také ze zkušeností s orgány

Maďarské republiky. V tomto konkrétním případě Maďarská republika akceptovala převzetí žalobkyně dne 23.9.2014, takže lhůta k zajištění bude kratší než stanovená v rozhodnutí. K námitce týkající se charakteru zařízení pro zajištění cizinců, které podle žalobkyně není určené ani přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaná uvádí, že v případě žalobkyně nejde o žadatelku o mezinárodní ochranu na území ČR, neboť o ni nepožádala a ČR nebyla a není ani zemí příslušnou k posouzení její žádosti. V době zajištění měla pouze status cizinky, na kterou se vztahuje zákon o pobytu cizinců a správní orgán není oprávněn podle tohoto zákona rozhodovat, v jakém zařízení bude cizinka umístěna. Od okamžiku, kdy překročila hranice z Maďarska na Slovensko při cestě vlakem do Německa, nelze na ni pohlížet jako na uprchlíka, neboť z Maďarska neutíkala před pronásledováním či válkou, ale Maďarsko projevilo ochotu poskytnout jí ochranu. Cizinci žádající o mezinárodní ochranu v příslušné členské zemi jsou poučeni o oprávněnosti pobývat pouze na území dané země, kterou však žalobkyně v tomto případě bez vědomí úřadů opustila. Musela si být tedy vědoma užití příslušných zákonných omezení v další zemi, kde bude zadržena. Pokud jde o účinné použití jiných mírnějších donucovacích opatření, je při rozhodování policie povinná posoudit to, zda cizinec je schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince, což vyplývá z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví. V projednávané věci však cizinka není schopna splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon předání cizinky, neboť se opakovaně výslovně vyjádřila, že chtěla vycestovat do Německa. Uložení zvláštního opatření by bylo proto neúčinné. Pokud se týká případného umístění cizinky do Přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, příslušný zákon vyjmenovává osoby a okolnosti, které svědčí pro umístění osob do těchto zařízení, ale žalobkyně do okruhu těchto osob nespadá. Správní orgán nerozhodl formalisticky, nýbrž dodržel zákon a není oprávněn v řízení podle zákona o pobytu cizinců rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, ani aplikovat jiná mírnější opatření za účelem vycestování než ta, která upravuje zákon. Uvedenému problému se věnoval NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37. Žalovaná se domnívá, že zajištění žalobkyně bylo důvodné a zákonné a navrhuje proto, aby byla žaloba zamítnuta. Vyslovila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Usnesením č.j. 32 A 81/2014-33 ze dne 30.9.2014, které nabylo právní moci dne 8.10.2014 soud vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí žalobu proti rozhodnutí týkající se B. H., nar., státní příslušnice Sýrie.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobkyni rozporovány, a tudíž je dané, že přechala ze Sýrie přes několik států až do Maďarska, kde byla zadržena policií, podala žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměla v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkala rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovala v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byla opět zadržena a zajištěna.

Pokud se týká námítky, že byla žalobkyně zajištěna jen na základě toho, že se na ni aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech.

Pokud se týká námitky, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku a v souvislosti s tím neprovedl individuální posouzení, jde rovněž o námitku nedůvodnou. Existence vážného nebezpečí útěku sama o sobě již vyplývá ze skutečností uvedených samotnou žalobkyní a to, že již při odjezdu ze Sýrie měla za cíl cesty Německo a během této cesty cestovala přes území několika států, čímž porušovala právní předpisy nejen těchto států, ale i právní předpisy Evropské unie v době, kdy se pohybovala za její vnější hranicí. I přesto, že požádala o azyl v Maďarsku, kde měla právo volného pohybu a tento stát projevil snahu při řešení její obtížné životní situace a důvěřoval ji, pokračovala, aniž by se dostavila do azylového zařízení, ve své cestě do Německa přes území Slovenska do ČR, kde byla kontrolována a po příslušných úkonech byla zajištěna. Žalobkyní namítané chybějící individuální posouzení, které spatřuje v tom, že se měl správní orgán zabývat jejími rodinnými vazbami, věkem, závažností a důvody neoprávněného jednání, případného předchozího porušování právních předpisů, délkou pobytu na území EU, celkovou humanitární situací, jazykovými a kulturními odlišnostmi a schopnostmi porozumět zákonům, není soudu známo, co by případná zjištění přinesla nového při zkoumání existence vážného nebezpečí útěku na území ČR. Tyto další skutečnosti by mohly být event. zjišťovány a hodnoceny v azylovém řízení v té či oné zemi EU. Správní orgán ze skutečností uvedených samotnou žalobkyní správně dovodil, že vzhledem k cestě, kterou absolvovala ze Sýrie až do Maďarska, resp. ČR nelze očekávat, že na území ČR bude dobrovolně vyčkávat ukončení řízení o jejím předání do státu oprávněného k řízení o mezinárodní ochraně.

Námitka, že zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců je nepřiměřené není důvodná. Z hlediska délky doby zajištění tato odpovídá zkušenostem žalované z předchozích řízení ve vztahu k Maďarsku a ze lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení, o čemž svědčí skutečnost, že již v době podání vyjádření Maďarská republika dne 23.9.2014 akceptovala převzetí žalobkyně. Rovněž umístění žalobkyně v ZZC Bělá – Jezová je v souladu se zákonem. Návrh na umístění žalobkyně v zařízeních pro žadatele o mezinárodní ochranu nelze akceptovat, neboť žalobkyně nejsou žadatelkou o mezinárodní ochranu podle zák. č. 325/1999 Sb. Konečně i o této otázce rozhodoval NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Na území ČR žalobkyně není přecházející před pronásledováním nebo válkou, tohoto statusu pozbyla překročením hranice z Maďarska na Slovensko.

Námitka žalobkyně, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 tak, že uložení zvláštního opatření je podmíněno dvěma skutečnostmi a to předpokladem, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a neexistuje důvodná obava, že by jeho uložení byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jedné z těchto podmínek znemožňuje uložení zvláštního opatření. Již shora soud konstatoval, že v případě žalobkyně, vzhledem k jejímu úmyslu od počátku cestovat do Německa, je dána důvodná obava, že v případě uložení zvláštního opatření by v cestě do Německa z ČR pokračovala a uložení zvláštního opatření není proto účinné.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobkyně podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejího předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobkyně jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová